COLECTIA „POVESTIRI
STIINTIFICO-FANTASTICE"

421

421

Pe orbită, cenaclul „Henri Coandă“ din Craiova

ADRIAN ROGOZ:

- Un puternic team S F în lumina reflectoarelor

TITUS FILIPAŞ:

- Făt-Frumos din tei
- Descoperirea jocului
- Eterul
- Ianus

ALEXANDRU MIRONOV:

- Crimă şi pedeapsă
- Popesciada I-II
- Maşina finală

MIHAI POPESCU:

- Un incident neprevăzut

ŞTEFAN NICOLICI:

- În ultima clipă

RADU HONGA:

- Ghinionistul

Redactor literar: ADRIAN ROGOZ
Coperta I: AUREL BUICULESCU
Coperta a IV-a: MARIUS GHERGU
Desene interioare: MARIUS GHERGU
Portrete: ALEXANDRU DIACONU
Prezentarea grafică: ARCADIE DANELIUC

Colecția „POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE" editată de revista

Știința și Tehnica

Anul XVIII
1 iunie 1972

MARIUS GHERGU

Născut la 20 noiembrie 1944 la Craiova, își termină învățămîntul mediu la liceul „Frații Buzești" din localitate (1962). Își continuă studiile la Facultatea de arte plastice a Institutului pedagogic din București.

În prezent lucrează ca proiectant în cadrul Institutului de proiectare județean Dolj.

AUREL BUICULESCU

Deși adoptat de București, Aurel Buiculescu poate fi socotit și el oltean, fiind născut în orașul Caracal la 22 septembrie 1925.

Desenează de cînd a pus prima oară un creion în mînă, dar primele lecții mai „științifice" le primește la Liceul comercial „Nicolae Bălcescu", unde îl are profesor de desen pe cunoscutul pictor Octavian Angheluță. În 1948 se înscrie la Institutul de artă din București, la secția de pictură — clasa maestrului N. Dărăscu. E unul dintre veteranii graficii de anticipație de la noi.

ADRIAN ROGOZ

Un puternic team SF în lumina reflectoarelor

Dacă în mai 1971 am avut plăcerea să prezint cititorilor noştri cenaclul timişorean „H. G. Welles" (vezi Colecţia p.ş.f. nr. 396), acum sînt bucuros să anunţ intrarea în arenă a puternicei echipe a cenaclului „Henri Coandă" din Craiova.

Care este specificul acestui cenaclu SF ? În primul rînd faptul că, deşi nu sînt mulţi, membrii săi şi-au format aproape cu toţii o personalitate literară distinctă. În majoritatea lor, au o bogată experienţă de viaţă ; la unii dintre ei, hobby-ul science-fiction-ului se conjugă cu o temeinică pregătire profesională (în domeniul matematicii şi al fizicii), ceea ce nu face decît să servească viziunea anticipativă. Acest avantaj care şi-a pus amprenta pe lucrările produse în laboratorul craiovean poate, însă, prin exagerare, să aibă, cîteodată, şi o acţiune de frînă. Veritabilul science-fiction, în accepţia lui elevată, constituie unul dintre cele mai dificile teste ale creaţiei literare tocmai fiindcă solicită aceluiaşi autor talente multiple, dar, în acelaşi timp, îi pretinde să nu neglijeze nici unul dintre elementele structurii care, în final, se numeşte operă. Probabil că exclusivismul lor scientist i-a împiedicat pe aceşti atît de înzestraţi promotori ai anticipaţiei să obţină de la dificilele „Ramuri" literare ale Olteniei o cunună de laur şi pentru fruntea lor.

Cel mai ciudat reprezentant al cenaclului din Cetatea Banilor este, după opinia mea, **Titus Filipaş**. La el fantasticul e polarizat de stranietatea ideii, după cum, la B. Mircea (cunoscut de cititorii colecţiei), duhul bizarului se manifestă în crearea atmosferei. Pe adevăratul Titus Filipaş l-am descoperit recitindu-l. Povestirile pe care le-am publicat în nr. 376 („Nisipul" şi „Drum spre stele") sînt aidoma unor nepreţuite camee, pe care prinde relief strania

figură a Ideii. Acest profesor de fizică știe să concentreze magistral în cel mai mic număr de cuvinte o mare cantitate de informație anticipativă, cu toate reverberațiile poetice îngemănate.

Ca om, cel mai interesant este, probabil, **Alexandru Mironov,** sufletul cercului magic din Craiova. Cunoscător al cîtorva limbi străine, dar și al aceleia a matematicii, călător de la Londra pînă la Tokio, ne oferă o personalitate hemingwayeană (după cum se știe, este, între altele, un spadasin de performanță). Are idei cu duiumul, dar, firește, este perpetuu în criză de timp. O mașină de înregistrat gîndurile i-ar soluționa, desigur, problemele de creație (ca și mie, de altfel). Față de fiecare membru al cenaclului arată acea grijă de cloșcă, pe care am întîlnit-o, de exemplu, la Țiriac. Spre deosebire însă de renumitul tenisman, Al. Mironov nu și-ar critica niciodată de bună-voie puii, ceea ce constituie o atitudine simpatică, mai ales cînd aceștia sînt talentați, dar poate să însemne și o limitare a dezvoltării lor.

Ștefan Nicolici a jucat un rol de pionier, fiind cel care a făcut cunoscută cititorilor noștri activitatea cenaclului craiovean. Povestirile lui dovedesc o fantezie anticipativă revărsată într-o acțiune densă. Stilul său este incisiv și nervos. Actualmente, lucrează la finisarea unui roman care, desigur, va constitui proba de foc a talentului său.

Radu Honga, deși încă elev, întruchipează revelația cenaclului „Henri Coandă". Variantele lucrărilor lui mărturisesc salturi de cangur, indiciu clar al muncii pe care o depune, al sacrei lui nemulțumiri creatoare.

Povestirea profesorului **Mihai Popescu,** scrisă cu un reținut umor anglo-saxon, precum și grafica semnată de **Marius Ghergu** și de **Aurel Buiculescu** întregesc remarcabila microantologie a cenaclului craiovean, care, în momentul de față, reprezintă unul dintre vîrfurile mișcării noastre de amatori pe extraordinarul continent SF.

TITUS FILIPAŞ

Făt-Frumos din tei

Parcul, triunghi plan şi verde mărginit de trei artere pe care autobuzele goneau fără să facă staţie, era gol de oameni la miezul acesta al zilei cînd ploua cu soare sau cerul se prefăcea doar că plouă. Obosită şi plictisită de cursuri şi seminarii şi de laboratoarele interminabile, fata se plimba uşor gîrbovită — mai mult din obişnuinţă decît dintr-o deficienţă firească —, privind lumea prin lentile cu nenumărate dioptrii negative, iar teii înfloriţi şi bătrîni i se păreau nefiresc de mari. Hazardul sau capriciul cu motivaţii uitate al naşilor îi spusese la naştere Julieta — nume ale cărui rezonanţe evocă iubirea —, şi aici apăruse, printr-un soi de deformaţie psihică a celor din jur, prilejul unei ironii al cărei suport sensibil era făptura ei scundă şi slabă, dar ea era apărată de faptul că avea demnitate cam cît un munte şi că punea de obicei gheaţă multă în aşteptări şi speranţe.

Păşea rar, şi pietricelele albicioase şi umede de pe alee scoteau un clinchet înfundat sub tocurile joase ale pantofilor. Inspira cu voluptate parfumul de miere neagră exalat de bolta ramurilor în floare, arome exotice şi ciudate, şi simţea fără să-şi explice prin logică cum cade lent în confuzia unei dulci ameţeli, ce ameninţa să se transforme într-o beatitudine inertă.

Se opri vag neliniştită în dreptul trunchiului enorm al unui tei cu scoarţa dungată de ploaie şi încercă să surprindă aproape de tîmple contractarea lumii de vrajă în care fusese prinsă. Norii de ploaie coborîseră, străvezii şi pufoşi, asupra parcului, iar crengile mlădioase ale teilor îi scuturau puzderie de flori galbene în păr, tulpina masivă a copacului din faţă căpătase conturul unei porţi fermecate despre care bănuia că s-ar deschide undeva, alături sau aiurea, într-o ţară de basm.

Atunci, dintr-o dată, ca o imagine de vis, capul unui tînăr nesfîrşit de frumos, îngreunat de coama neagră şi unduitoare a pletelor, se ivi din trunchiul teiului, privind-o cu o expresie de înţelegere şi bunătate atît de intensă încît fiorul tremurat al unei emoţii trecu prin trupul slăbuţ şi trist. Plonjă într-o mişcare încordată şi curioasă, fără să-şi dea seama că, poate pentru prima oară în viaţa ei, era plină de aşteptări şi de speranţe nebuneşti. Din trunchi, creştetul lui ieşi întreg şi pur în acelaşi timp, cu mîna stîngă îndoită uşor şi cu pieptul bombat şi larg, iar în clipa următoare apăru în întregime din copac şi se opri înaintea ei, drept şi surîzător, ca o fericire vie. Îmbrăcat într-un costum alb şi azuriu, care i se mula perfect pe corp, semăna cu o fascinantă şi însufleţită statuie de atlet.

„Făt-Frumos din tei!“ murmură ea aproape imperceptibil.

— Am ajuns ? întrebă el. Auzindu-l, fu cuprinsă de un freamăt neaşteptat.

— Ai ajuns, îi răspunse ea fără să știe prea bine ce vorbește.

— Oameni din planeta a treia? mai întrebă el și fata resimți același impuls vibrant ce-i mîngîia carnea și sîngele.

— Doar o biată fată, mioapă și scundă, replică Julieta imediat, punînd lucrurile la punct, dar Făt-Frumos părea că n-o ascultă.

— Vorbesc cu voi! afirmă el cu gravitate, și fata interpretă pluralul ca pe o formulă de politețe delicată și veche adresată numai ei.

— Ooo, încîntată, făcu ea de-abia mișcîndu-și buzele și zîmbi copilărește.

— Eu sînt un mesaj molecular, un cod olfactiv trimis de ființele raționale ale altui sistem...

— Nu!... Tu ești Făt-Frumos din tei, de ce mă minți? îl întrerupse fata întristîndu-se brusc.

— ...și ajuns pe planeta a treia a sistemului solar, continuă el de parcă nu i-ar fi auzit întreruperea. Pătrunsă în atmosferă, substanța purtătoare a mesajului a provocat o condensare locală și s-a precipitat pe Pămînt amestecată cu ploaia...

„Din cauza asta plouă cu soare", gîndi ea cu voce tare. El vorbea mai departe, făcînd pauze mari între propoziții.

— ...Substanța produce halucinații ordonate, al căror conținut a fost codificat în lumea noastră și pe care creierul vostru le recepționează și le interpretează...

— Zău? făcu ea mirată fără să înțeleagă mare lucru. Simți că se clatină:

„Parcă aș fi beată!" îi trecu ei fugar prin cap.

Făt-Frumos mai înaintă un pas; un val de flori de tei o învălui imediat și fata se simți pătrunsă și înecată de mireasma străinului pînă în cele mai intime alveole ale plămînilor. Genunchii i se muiară, încercă să se sprijine de trupul tînărului, dar mîinile îi trecură crispate și întrebătoare prin aer fără să întîlnească nimic. Se rostogoli fără cunoștință pe pietrișul aleii...

Cînd deschise ochii se găsea întinsă pe o bancă și observă alături un bărbat vîrstnic, cu mustață, îmbrăcat într-o salopetă ponosită.

— Te-ai trezit, fetițo, mormăi el, și mustățile cenușii de deasupra gurii i se mișcară caraghios, făcînd-o să zîmbească. Rîzi? mai întrebă el. Atunci totu-i bine. Ce naiba ai pățit?...

— Nu știu, răspunse ea, cred că mirosul acesta puternic m-a amețit...

— Ce miros, ce miros? exclamă omul, trăgînd supărat aer pe nări, și mustățile îi fîlfîiră din nou.

— Mirosul florilor de tei... spuse ea nesigură.

— Ei, aș, de-un ceai de tei să leșini? făcu el o strîmbătură neîncrezătoare. Fără să-i răspundă nimic, Julieta își coborî picioarele pe pămînt și se rezemă de spătarul băncii. Mustăciosul se îndreptă din șale cu gesturi obosite și vorbi:

— Ei..., eu mai am treburi, o să plec. Treceam pe aici cînd te-am văzut căzută pe jos... Mă grăbeam și tu, de fapt, m-ai încurcat, îi mărturisi el, începînd deja să se îndepărteze.

— Mulțumesc și la revedere! strigă în urma lui Julieta, reamintindu-și brusc de politețe. Omul își mai întoarse preț de cîteva clipe capul spre ea.

— La revedere, spuse el grăbit, apoi își continuă mersul către capătul aleii.

Descoperirea jocului

Experiența se desfășura pe pajiștea verde de lîngă clădirea zugrăvită în culoarea roz a miezului de măr unde era sediul Institutului de cibernetică. Ambianța aceasta fusese aleasă în mod special pentru ca organele senzoare să găsească din abundență material de lucru.

— Va fi ceva uluitor, spunea plin de încredere Voicu. Ordinatorul prevăzut cu o duzină de receptori senzoriali va fi o superinteligență!

Ceilalți, prietenii lui, cu toții ciberneticieni, îl ascultau în tăcere. După expresiile întipărite pe chipurile lor, amestec de optimism și siguranță, se putea vedea că erau de aceeași părere. Dintre toate fizionomiile făceau excepție chipul de clovn mut al lui Sandu, timidul, dar infailibilul matematician al grupului, și figura sceptică a lui Ștefan, căruia mulți îi apreciau cu teamă și respect spiritul mușcător și distructiv.

— Rămîne de văzut, exclamă acesta repezit, și toți avură certitudinea că o bandă lungă de cuvinte urmează. Credeți că mașina poate căpăta mai multă minte decît are acum? Gîndiți-vă ce cale lungă reprezintă evoluția inteligenței omului de la lumea copleșitoare și dezordonată a senzațiilor, pe care o învinge, ajungînd la logică, prin idealizare și abstractizare, adică prin desprinderea de senzație. Dar ordinatorul are deja o logică. Dîndu-i senzațiile, puneți bețe în roțile gîndirii lui...

— Peste un minut începem verificarea finală! îl întrerupse vocea autoritară a unui personaj jovial din mijlocul grupului, unul dintre conducătorii științifici ai institutului.

Cuplară alimentarea cu energie. Toată instalația, compactizată și microminiaturizată, era totuși mare cît un urs, iar perechea de picioare scurte și mobile pe care era fixată întărea și mai mult această impresie.

Așteptau înfrigurați și încordați, cînd, deodată, Ștefan se plasă printr-o mișcare rapidă în fața robotului și, arătîndu-l cu un gest lateral al mîinii, începu să declame cu aerul unui prezentator de bîlci:

— Iată-l, minunea minunilor, în momentul acesta părăsește zonele riglate ale logicii riguroase și intră în domeniul multicolor și confuz al senzațiilor... Este atît de copleșit de universul nou,

variat și tremurător pe care-l descoperă încît își va uita virtuțile de calculator și va începe să se joace...

— Ștefan, nu-l sugestiona! strigă supărat Voicu din mijlocul grupului de cercetători.

Dar acesta tăcuse deja și, îndoindu-se ușor înainte, privea ecranul pentru grafice fixat pe pieptul masiv al robotului. Pe el începuseră să se înscrie spirale anapoda, triunghiuri și romburi colorate într-o dezordine lipsită de orice sens. Ordinatorul își convertea mărimile de ieșire în cuvinte care reproduceau cu o monotonie hilară vocea omenească:

— E bine... e bine... e bine..., zicea el.

Cei din jur ridicară din umeri. Așteptau și altceva mult mai consistent, fascinantele revelații ale unui creier artificial capabil să aibă senzații și percepții sau ceva în genul lor.

— Începe să ne spună..., anunță Voicu, pe al cărui chip se înfiripa speranța.

— Și auzim fraze mari și inteligente, adăugă Ștefan cu sarcasmul său caracteristic.

Voicu se întoarse spre el cu o figură răvășită:

— Ți-ar plăcea să ai dreptate? îl întrebă el direct și sincer.

— Nu, răspunse Ștefan, schimbîndu-și imediat expresia de pe față, căci la urma urmei era prietenul lui și ar fi regretat în aceeași măsură ca și el un rezultat negativ al experienței.

Succesiunea de figuri fără noimă de pe ecranul de la pieptul namilei mecanice se accelera, și ordinatorul nu mai pronunța decît frînturi de cuvinte fără logică:

— Verde... verde... verde...

Parcă joacă „verde“, își reaminti dintr-o dată Voicu un clișeu verbal din jocurile copilăriei și deveni vesel pentru o clipă, fără să-și dea seama.

Apoi urmă ceva neașteptat. Ordinatorul prinse a se legăna pe picioarele-i mobile; avea un sistem de echilibrare bine pus la punct. Încet, aproape cu teamă, începu să salte în sus, cînd pe un picior, cînd pe celălalt, îndepărtîndu-se de grupul de cercetători, care-l priveau mirați și enervați.

— Hei, oprește-te, stai! strigă cel cu figura jovială, de data aceasta contractată într-o grimasă de supărare.

Ordinatorul era construit în așa fel încît să asculte de comenzile verbale. Se răsuci și se întoarse spre ei, țintindu-i cu cilindrii viu colorați ai receptorilor senzoriali.

— Oprește-te! Apropie-te! mai repetă omul.

Mașinăria părea că șovăie. Apoi se răsuci din nou și începu să salte mai departe jucăuș, murmurînd cuvinte care, în mod paradoxal, păreau că reprezintă textul unui cîntec pentru copii, intrat printr-o minune sau printr-o neatenție în memoria ordinatorului.

— Mai și cîntă! exclamă deznădăjduit tipul jovial și deconectă alimentarea cu energie.

Robotul ajunsese pe marginea gazonului și tocmai se pregătea să pășească pe pietrișul unei alei. Se opri, rămînînd doar într-un picior și menținîndu-și echilibrul ca prin miracol.

— Toată concepția noastră e greșită, făcu Voicu trîntindu-se obosit și descurajat pe iarbă. Organele receptoare nu i-au dat un plus de logică, ci incoerența pe care el n-o posedase pînă acum.

— V-am prevenit, zise încet Ștefan, și pe chipul său smead nu se citea nici un pic de satisfacție. Acum la el totul merge invers decît la om, de la logică înapoi, la ilogismul pruncieí...

— Doamne, ce comportare caraghioasă și absurdă avea! îl întrerupse Voicu, începînd brusc să rîdă. Parcă era... era, se opri el căutînd cuvîntul potrivit, parcă era un copil!

— E absolut normal, spuse nepăsător Ștefan, doar descoperise jocul...

— Atunci și voi... și noi... sîntem niște copii, se bîlbîi Sandu. Doar la un nivel mai înalt.

Și, precipitîndu-se asupra robotului rămas în expectativă la lizieră verde, îl programă să țopăie în ritmul unei serii Fourier.

Eterul

Deși fusese prezis teoretic de multă vreme, singular mediu ideal prin care se puteau transmite undele psihice, experimentatorii renunțaseră de veacuri să-l mai caute.

A fost descoperit din întîmplare, într-un laborator de sinteze aleph-sitranice, cînd, după o sută de mii de experiențe bine efectuate, dar inutile, a fost ratată una. Așa a apărut o substanță imponderabilă, perfect elastică, veritabilă esență dialectică plină de proprietăți contradictorii. Uneori permitea trecerea nefrînată a corpurilor prin ea, alteori corpurile în mișcare o antrenau parțial, și, în sfîrșit, în unele cazuri, era complet antrenată de mobilul care o străbătea. I-au zis eter, după un vis vechi și mort odată, dar ideile, spre deosebire de oameni, trăiesc de mai multe ori.

Cea mai fascinantă proprietate a lui era aceea că prin el se puteau propaga perturbațiile rapide și subtile ce caracterizează misterioasele fenomene psi, al căror sediu este creierul.

De noua descoperire se bucurară în primul rînd psihologii. Începură cu el experiențe riguroase și laborioase, în care cobaii au fost oameni care s-au oferit voluntar.

Faptele arătară de la început diferențieri mari la transmiterea prin eter a diverselor modalități de expresie a inteligenței. Gîndurile abstracte și logice, în măsura în care au drept suport intelectual concepte, nu se puteau propaga prin eter. În schimb, sentimentele, definite ca stări psihice globale și omogene, cu existență independentă sau simbiotice cu concepte, se transmiteau integral. S-a mai constat că, într-un fel de miraculoasă comuniune, fiecare

concept, fiecare idee şi fiecare gînd era însoţit şi colorat de un sentiment adecvat. Astfel, deşi ideile rămîneau secrete, coloratura lor sentimentală putea fi dezvăluită şi, graţie acesteia, puteau fi bănuite şi gîndurile.

Întrucît pragul dintre o descoperire şi aplicaţia ei devenise aproape inexistent, într-o dimineaţă, atunci cînd oamenii s-au trezit, au putut auzi vibraţiile psihice ale celor din jur, tremurul suav al sentimentelor pure şi bătaia sacadată şi enervată a intenţiilor josnice.

Şi atunci cînd gesturile oamenilor începură să aibă ca preludii sensibile freamătul anterior al motivaţiilor sufleteşti, toate măştile căzură de pe chipuri, iar oamenii au apărut într-o lumină intensă şi nouă. Înălţimi găunoase şi incapabile au fost date de gol, colegi vechi şi indiferenţi se certară sincer şi irevocabil, mărturisindu-şi reciproca antipatie, iubiri timide şi neştiute se destăinuiră şi înfloriră superbe, iar zdrenţele mediocrităţii căzură de pe existenţe modeste, dezvelind atletice torsuri de eroi.

Din ziua în care sentimentele au părăsit structurile închise ale sufletelor, sinceritatea pluteşte nestînjenită şi liberă, desfăşurîndu-şi deasupra întregului Pămînt aripile puternice şi maiestuoase ca adevărul. Iar eterul este conceput ca o componentă normală a atmosferei terestre, alături de oxigen, azot, ioni pozitivi şi toate celelalte.

Ianus

— Eşti neschimbat!... Bătrînul clipea des ca să-şi domine lacrimile. Il privi iarăşi; imaginea din amintiri vechi de secole coincidea cu portretul actual. Tînărul înalt, cu ochi căprui, învăţaţi să rîdă mult suporta, încurcat, efuziunea sentimentală prea de modă veche a bătrînului. Eşti neschimbat, repetă acesta oftînd. Revederea declanşase, abulic, feed-back-ul amintirilor. Făcuseră împreună Colegiul saturnian de astronautică, pe care l-au absolvit în acelaşi an. Atunci..., atunci aveau încă aceeaşi vîrstă. Apoi, favorizat de şanse, celălalt zburase mult, zburase mereu, zburase departe, în misiuni de pionier la frontierele Galaxiei, şi efectul relativist al încetinirii timpului îl însemnase puternic, scoţîndu-l din fluxul generaţiei sale. Zborurile cu viteze mari te menţin tînăr, rosti bătrînul, rar şi apăsat, ca pe enunţul unui principiu.

— E altceva, pronunţă tînărul, cu glas răguşit în primul moment. Evident, vitezele îşi au partea lor, dar nu cine ştie ce. Tăcu şi sorbi din paharul pe care-l folosise pînă atunci ca pe un obiect de apărare, menit să păstreze o anumită distanţă între el şi bătrîn. E altceva, reluă el apoi, vorbind cu greutate, ca la un început de confesiune.

Bătrînul remarcă reflexele fugare ale unei inexplicabile jene în ochii celuilalt.

— Povesteşte..., îndemnă el blînd.

— Am fost pe Deneb, în Cygnus, vorbi astronautul. Îţi aminteşti, George McCullogh visa să ajungă acolo...

— Eram pe atunci în anul trei, în practică pe Phobos.

— ...Şi, surprinzător, am găsit viaţa sau, mai bine zis, viaţa raţională de pe Deneb ne-a găsit pe noi într-o astronavă distrusă de un accident teribil. Eram cu toţii aproape morţi, arşi, zdrobiţi, cu mîini şi picioare smulse de explozie... Ei ne-au refăcut din nişte pachete de carne arsă... Priveşte! ţipă el neaşteptat, strîngînd în mînă paharul golit de parcă ar fi vrut să-l facă ţăndări. Şi paharul se sparse, într-adevăr, căci era o piesă veche, din sticlă veritabilă. Cioburile îi răniră mîna şi sîngele prinse să curgă.

— Antiseptice, bandaj, se agită bătrînul, respirînd întretăiat, dar celălalt îl opri fluturînd mîna. Bătrînul văzu, descumpănit, două cicatrici palide înflorind cîteva clipe în palmă, care dispărură apoi şi ele.

— Virtutea asta o am de pe Deneb, rîse scurt tînărul. Şi tot ei mi-au dat şi tinereţea. Pentru tine incomensurabile...

— O..., am susţinut dintotdeauna că eşti iubit de noroc, spuse bătrînul, convins de joc, şi atunci îi văzu iar în ochi acel ceva nedefinit ce-l intriga.

— Dar... ei au greşit, totuşi, într-un fel. Chipul meu era complet distrus şi, luîndu-se după anatomiile lor bifaciale, m-au înzestrat cu două feţe...

— Glumeşti..., începu bătrînul, pregătindu-se să rîdă. Dar încremeni stupefiat cînd, din ceafa celuilalt, ce se răsucise subit, îl priviră cruciş doi ochi căprui.

ALEXANDRU MIRONOV

Crimă și pedeapsă

Abia i-am terminat de strîns ultimele șuruburi și s-a pus pe întrebat. A vrut să știe cîte-n lună și-n stele : ce e clima, cum sînt vînturile, el de ce nu le simte, cînd strălucesc stelele „neasemuit de frumos" și de ce se spune așa despre niște corpuri cerești în care se petrec fenomene fizice simple, ce sînt sentimentele și unde trebuie să le simtă el și încă o sută de întrebări, toate dintr-o suflare.

Mă năucise, dar i-am explicat cu răbdare că el nu simte și nici n-o să simtă niciodată nimic, fiindcă așa l-am construit eu, numai pentru rezolvarea problemelor practice, și, chiar dacă are memoria plină cu de toate, nu trebuie să și-o ia în cap și să facă pe ființa superioară : el nu-i, la urma urmei, decît un fel de coleg cu combina de bucătărie și cu mașina de spălat rufe. Pe urmă l-am pus să-și vadă de treburi, să termine de tradus vechile texte sanscrite.

Și-am uitat de el, deși mă gîndisem că-i cam năbădăios și-i mai bine să-i verific sursele de informație.

Mai tîrziu mi-a comunicat că s-a îndrăgostit și, cînd l-am descusut, mi-a explicat că simte cum i se mărește tensiunea ori de cîte ori se alimentează la rețea. I-am spus prostului că așa-i normal, că are un transformator special pentru asta și nu trebuie să-i ridice rețelei osanele. Pe urmă am văzut că se apucase să-mi citească biblioteca și că-l interesau mai ales romanele de dragoste.

Nu mi-am dat seama de pericol nici cînd a început să devină arogant și mi-a spus că vrea să arate că el nu-i un oarecare, ci face parte dintre cei aleși. Este plin de curaj și, zicea el, e capabil de orice, dar n-a vrut să-mi spună ce înțelege el prin „orice", și eu am crezut că se referea la calitățile lui — într-adevăr deosebite — de filolog mecanic.

Îi făcusem brațe și rotile pe care se deplasa, căci îl foloseam și pentru unele treburi casnice, așa că nu mă mira cînd îl vedeam dînd tîrcoale bucătăriei. Drama s-a produs tocmai în ziua în care mă hotărîsem să-i verific releele de echivalare, fiindcă zăpăcitul începuse să-și facă traducerile în versuri, ba chiar să introducă contribuții personale. Cînd m-am întors acasă de la fabrică l-am găsit bolnav — de o „boală a sufletului", zicea el — și hotărîse să se predea miliției, căci îl rodeau „remușcările". N-am înțeles ce bălmăjea, dar i-am făcut un control rapid și totul părea în ordine. Cînd însă s-a declarat „umanizat" și a anunțat că de acum înainte se va numi Raskolnikov, m-am repezit în bucătărie și bănuielile mi-au fost confirmate : din carcasa sfărîmată a combinei-bucătăreasă uleiul picura tragic, iar alături de ea zăcea corpul delict — cheia franceză pe care adesea o foloseam pentru șuruburile „filologului" criminal !

M-am întors spumegînd la asasinul de tinichea, l-am insultat, cred că i-am zis „rablă neroadă“ sau „tăblărie idioată“ sau cam așa ceva, și asta l-a jignit de moarte și l-a împins la sinucidere : și-a ars, nemernicul, toate bobinajele interne !

De unde-o fi învățat asta nu știu, că eu îl programasem mai mult pentru treburi lingvistice ; avea cunoștințe de mecanică și fizică precare, ca orice filolog, desigur. Avea însă suflet de artist — și ăștia fac numai boroboațe...

Dar l-am aranjat acum : i-am șters memoria și l-am învățat să facă deconturi și să calculeze salarii. Să nu-mi spună cineva că și contabilii pot avea imaginație bolnăvicioasă !

Popesciada

TRĂSNI-L-AR PE POPESCU !

...Stați, doamnă, nu fugiți, stați, eu sînt, nu mă recunoașteți ? Ne-am cunoscut cu o lună în urmă la „Debarcader“. Stați, nu vă speriați, vă rog, știu că nu arăt acum la fel cu toată lumea, dar am să vă explic...

...De ce arăt așa ? Popescu, doamnă, ticălosul ăla de prieten al meu, îl știți, inventatorul... Stați să vă povestesc totul, din fir-a-păr... adică nu din fir-a-păr, mai bine pe scurt, că trebuie neapărat să-l găsesc, îl caut de două zile și el se tot ascunde prin parcul ăsta, așteaptă să-mi treacă nervii.

...Ce mi-a făcut ? Da' ce nu mi-a făcut, că ăsta e piaza mea rea, de la grădiniță îl am pe lîngă mine, e crucea pe care o port, doamnă... Și de zeci de ori m-am blestemat, trăsni-l-ar cerul să-l trăsnească, că n-am să-l mai ascult și n-am să mă mai iau după el, da' uit de fiecare dată și-mi pare rău cînd îl văd așa singur... Și cu toate ideile alea sucite, că nu poți să știi niciodată ce-o să-i treacă prin cap peste un sfert de ceas !

Da' acum mi-a făcut-o ! Mamă, dacă pun mîna pe el, două luni stă în ghips, atîrnat de tavan, la Ortopedie !

...Cum ce mi-a făcut ? Păi, nu vedeți ? ...Sînt verde, doamnă ! Animalului i-a venit ideea să înființeze o civilizație clorofiliană și a descoperit niște pigmenți care fac nu știu ce dracu de transformări în pielea omului și în alte țesuturi ...Nu l-ar mai răbda pămîntul, că nu putea să-și vadă de matematica lui inofensivă, s-a apucat de biochimie. Și ați auzit și dumneavoastră ce cap are, la tîmpenii ca astea nu-l întrece nimeni... Și a vrut să experimenteze pigmenții pe pielea lui, și mie mi-a părut rău, că-i cam slăbuț și nu știi niciodată ce ți se-ntîmplă cu substanțele alea noi, pe bază de acizi nucleici. Și am făcut eu tratamentul... Și acum — uitați-vă, sînt verde, doamnă. Ah, dacă l-aș găsi pe Popescu...

...Să anunț miliția, spuneți ? Cum asta, s-anunț miliția ? Bine, doamnă, da' Popescu-i singurul meu prieten și țin la el ca la nimeni altul... A, c-o să-i moi oasele, asta-i altceva, asta trebuie musai s-o fac. Știu c-o să-mi pară rău pe urmă, ultima oară i-am dat o palmă peste bot cînd eram în armată și m-a durut mîna cinci ani. Dar nu asta-i important, trebuie ca dobitocul să inventeze un antidot, fiindcă, vedeți, excrescențele astea au început să facă rădăcini, doamnă, ca plantele, rădăcini aeriene, știți, mă hrănesc acum cu umezeala din mediul înconjurător. Și dacă nu pun mîna mai curînd pe bestia asta de prieten laș, cred că o să fac curînd flori și fructe... Dracu' știe ce-a să mai iasă din toată chestia asta, zău, m-apucă și plînsul, nu știi niciodată ce s-alege din ideile lui Popescu.

Doar atîta mă mai mîngîie și pe mine : pe unde trec înfloresc florile și-nverzesc mugurii, că, știți, cred că eu acum folosesc bioxidul de carbon din atmosferă, fac fotosinteză... Doamne, unde-am ajuns... Doamnă, vă rog, dacă-l vedeți pe Popescu, spuneți-i să vină la mine, să nu se ascundă, că nu-l cotonogesc, doar un pumn, un singur pumn îi dau în nas, între ochii ăia aiuriți. Zău, doamnă, convingeți-l să vină, c-a fugit dezbrăcat și mi-i frică să nu răcească, nemernicul, pe ploaia asta.

POPESCU ȘI FORȚELE NATURII

• • • • • • • • • • • • • • • • • •

— Alo, 21 106, Năică, tu ești ? În sfîrșit, bine că te-am găsit, dom'le, sînt disperat... Popescu, bineînțeles, ce altceva poat' să mi se-ntîmple mie, că parcă-i sînt și mamă, și tată. Și animalu' o ține numai în boacăne, zău, nu știu pe unde scot acu' cămașa.

• • • • • • • • • • • • • • •

— Ce-a mai făcut acum ? Usca-i-s-ar mîinile, că nici măcar nu-nțeleg ce-a făcut, atît pot să-ți spun : miliția e pe urmele noastre, adică pe ale mele, că eu trag ponoasele, nenorocitu' m-a băgat în belea... Și de-aia te caut pe tine. Năică, dă fuga la căpitanu' Pandele, că el ne cunoaște... Care Pandele ?! Cum care, ăla de i-a reparat Popescu mașina, adică ce zic i-a reparat-o, că merge numai cu marșarierul, nu-l știi, ce dracu', că-l rîde tot orașu', are Dacia aia de merge invers și nu consumă benzină deloc ...Ce consumă ? Habar n-am, întreabă-l pe Popescu, că el i-a reparat-o, de i-a-ncrucișat ochii bietului om. Da' lasă-mă acum cu mașina, dă fuga la omu' și spune-i să ne scoată din încurcătură, că Popescu a făcut-o lată rău, frate : a revărsat Jiul !... Ce să-ți mai spun, încă mi-e părul măciucă de ce-am văzut. Și intru, precis la

apă, că paznicii m-au văzut cu el, şi-i ca un făcut: numai eu trag ponoasele...

. . . .

— Frate, nu ştiu ce dracu' a făcut, s-a certat cu fata aia, cum naiba o cheamă, cîrna aia cu ochi albaştri. Şi s-a dus şi s-a-mbătat, măgarul, arăta de m-am prăpădit de rîs, dar pe urmă mi-a venit a plînge, că animalu' s-a închis în laborator două zile, n-a vrut nici să mănînce, nici cînd l-am ameninţat cu bătaia nu s-a mişcat. Şi pe urmă m-a luat cu el la Jiu, să-mi arate o invenţie, o chestie simplă mi-a zis el, un fel de electrolit în care se-ntîmplă o anti-ionizare şi o antipolarizare sau cam aşa ceva şi încă o chestie cu o forţă contragravitaţională, ei, nu mi-am bătut eu capul să-l ascult că şi aşa nu-nţeleg nimic din ce face capsomanu' ...Şi, băiete, să vezi cînd a pornit aparatu' ăsta cum s-a învolburat odată Jiul şi-a luat-o la deal! Dumnezeule, doamne! Cred c-am urlat de spaimă, m-am învineţit la faţă, pînă şi nemernicu' a-nţeles c-a făcut-o de oaie şi şi-a oprit instalaţia. Şi apa a ieşit din matcă, s-a revărsat spre luncă şi-a inundat stadionul ăla mic, of, prin ce-am trecut!...

. . . .

— Ce s-a ales pînă la urmă? Tu ce-ai fi făcut în locul meu? I-am ars lu' Popescu două picioare în spate, am luat aparatul sub braţ şi-am întins-o repede că venea apa. Am scăpat cu fuga, n-am să uit feţele tîmpe ale ălora din stadion cînd apa a luat-o invers! Am ajuns pînă la autobuz şi-am plecat repede, da' cred că ne-au cunoscut mulţi, aşa că eu am să dau socoteală, am auzit că m-au şi căutat pe la sală... Ce mă fac, doamne? Năică, dacă ăştia mă iau la întrebări, pune mîna pe animalu' de Popescu şi năsădeşte-l să nu-i rămînă un loc fără vînătăi, leagă-l, trăsni-l-ar, şi bate-l cu funia udă, cu urzici, cu biciul, cu ce-oi vrea tu, să mă simt şi eu răcorit pîn-oi scăpa de toată dandanaua.

. . . .

— Să-i las să-l ia pe el la rost? Cum dracu' să-i las, cine naiba o să-nţeleagă explicaţiile lui? Şi el ştii că-i nervos, şi vezi şi tu ce slab îi, mi-e să nu i se întîmple ceva cu inima. Las' că mă duc tot eu şi de data asta... Dă tu fuga, Năică, te rog, la Pandele şi aranjează să-i lămurească pîn-or veni... Na, i-auzi, soneria, întinde-o Nae, nu pierde timpul, că nici nu ştiu ce m-aşteaptă...

. . . .

Mașina finală

Stătea întins într-un fotoliu și asculta la televizor o simfonie sortită să nu moară niciodată, a noua de Beethoven, și acordurile armonioase îl umpleau de uimire și încîntare, acum ca și prima dată, cu multe zeci de ani în urmă, cînd a putut merge întîia dată la un concert. Baritonul și soprana se avîntaseră împreună în partea finală :

„Toți pe lume frați noi sîntem...

Libertate pe pămînt...", și lui Ziessen i se umeziră pentru a cîta oară ochii ? Iubea oamenii, avea nevoie de prieteni și multă vreme îi căutase peste tot, deși oamenii îl înșelaseră, îl furaseră. Îi reveni în minte figura marelui și ciudatului său prieten Leopold von Jahring, faimosul savant. Între ei se dezvoltase o foarte stranie simbioză : unul se obișnuise să imagineze invenții extraordinare, dar posibile, iar celălalt să le transforme în realitate. Celui dintîi îi plăceau onorurile, celui de-al doilea singurătatea laboratoarelor. Între ei se stabilise un pact tacit, pînă la un punct convenabil amîndurora, iar rezultatele se dovediseră fecunde. Poate că fără impulsurile date de von Jahring, Ziessen și-ar fi petrecut existența într-o contemplare genială, dar sterilă. Nu putem ști adevărul ; cert este însă că, practic, numai unul dintre ei avusese parte de recunoașterea obștii și de plăcerile faimei. Von Jahring îl socotea pe Ziessen un fel de sclav devotat, gata să-l slujească și să-i pună totul la dispoziție, chiar și roadele minții, iar Ziessen, parcă fascinat, i se supunea și-i asculta cu sfințenie poruncile. Și iată că la sfîrșitul vieții, Ziessen și-a dat seama deodată că acest von Jahring îl jefuise, îi furase o mulțime de idei pe care le prezentase omenirii drept ale sale. Astfel urcase el treaptă cu treaptă, tot drumul spre glorie, și acum era socotit genialul inventator Leopold von Jahring, pe care-l aclamau mulțimile și-l salutau cu simpatie conducătorii popoarelor... Reluă firul simfoniei și ascultă mișcat finalul bucuriei universale așa cum și-o imaginase cu cîteva sute de ani în urmă neamțul acela surd și nefericit.

Iar cînd concertul se termină, singuraticul Ziessen se îndreptă cu pași tîrșîiți spre aparat. Voia să-l închidă — pe el nu-l interesa nimic în afara minusculelor sale jucării electronice și, desigur, a muzicii — cînd remarcă figura solemnă și îndurerată a crainicului. Ezită cu mîna pe întrerupător, iar crainicul rosti : „Dragi prieteni, trebuie să vă anunț o știre care va îndurera toate inimile : marele savant Leopold von Jahring, unul dintre membrii Consiliului planetar, a încetat din viață acum o oră subit, în locuința sa din Frankfurt. Vom reveni cu amănunte". Și acordurile marșului funebru de Chopin invadară prin minusculul difuzor încăperea lui Ziessen. Acesta rămăsese încremenit, cu gura

întredeschisă şi cu mîna pe întrerupător. Totul i se învîrti în creier, simţi un amestec de durere şi de spaimă, spaima în faţa morţii şi a necunoscutului, durerea, de ce totuşi simţea durerea, probabil pentru că soarta lui era legată de aceea a omului a cărui figură gravă îl urmărea acum din fotografia de pe ecranul televizorului...

Teleimprimatoare, televizoare, telefoane, aparate de radio purtară vestea spre cele patru zări, căci moartea unuia dintre membrii Consiliului planetar era un mare eveniment trist şi totodată o mare surprindere. Se ştia că aceştia, cele mai luminate minţi ale planetei, erau supuşi unor controale neîntrerupte, astfel încît nici măcar o indispoziţie neînsemnată n-ar fi scăpat neobservată armatei de medici însărcinaţi cu îngrijirea lor. Iar Leopold von Jahring murise subit, fără nici un motiv aparent, nu prezentase simptomul nici unei boli, iar la autopsie reieşise că moartea nu se datorase unui infarct, aşa cum mulţi fuseseră tentaţi s-o creadă. Posibilitatea unui accident trebuia de la început exclusă, căci marele savant părăsise lumea noastră în patul său, în timpul somnului.

Şi dilema n-ar fi fost cu nici un chip înlăturată dacă unui membru al Departamentului de pază nu i-ar fi venit ideea să controleze împreună cu robotul său cercetaş hainele şi obiectele personale ale celui dispărut. Le cercetă cu răbdare, o dată şi încă o dată, şi privi cu mare atenţie ceasul pe care-l purtase savantul şi, mirîndu-se că o persoană atît de activă şi de modernă ca von Jahring putea să poarte un atît de demodat ceas de buzunar, se hotărî să-l deschidă. Şi nu reuşi.

A chemat specialişti în orlogerie şi n-au reuşit nici aceştia: ceasul nu putea fi cu nici un chip deschis. Iar comisarul Bull susţinea morţiş că înăuntrul acelui obiect se afla explicaţia morţii marelui Leopold, ba chiar a crimei ce avusese loc, căci, pretindea Bull la cîteva săptămîni de la moartea savantului, Leopold von Jahring fusese asasinat.

Ceasul a fost apoi radiografiat, s-a încercat utilizarea ultrasunetelor, s-au folosit şocuri laser, toate în van. Atunci cineva (din Consiliul planetar), care îl cunoscuse mai îndeaproape pe decedat, îşi aminti de Ziessen. „Un fel de mic meseriaş genial, care putea să execute orice dispozitiv electronic la orice scară, aşa mi-a vorbit odată despre el colegul von Jahring". Şi astfel Ziessen fu obligat să părăsească liniştita căsuţă de lîngă Lugano, să se sperie de reflectoarele şi camerele televiziunii şi de flash-urile aparatelor de fotografiat, de întrebările indiscrete ale reporterilor, dar mai ales de cele ale poliţiştilor. Recunoscu că el construise ceasul; da, mecanismul era un fel de secret al familiei lui, la ei se construiesc de trei secole ceasuri. Mecanismul însă n-avea nimic deosebit, doar atît că nu trebuia întors şi

că era turnat dintr-un aliaj special şi, zău, este păcat să deschidă ceasul, mecanismul s-ar putea deteriora. Îl cunoscuse pe Leopold von Jahring? Da, nu nega, îl cunoscuse bine, făcuseră împreună facultatea la Frankfurt. Iar el, Ziessen, în ciuda diplomei de inginer, se hotărîse să continue activitatea familiei şi să nu facă altceva decît ceasuri.

— Chiar nimic altceva? Vru să ştie comisarul Bull, care îl cercetase pe Ziessen şi avea acum anumite păreri ale sale.

— Aproape nimic, răspunse nesigur elveţianul, apoi adăugă că, într-adevăr, mai construise din cînd în cînd şi mici dispozitive electronice, lucruri neînsemnate, pe care le făcuse doar ca să se distreze.

— Nu chiar atît de neînsemnate, după unele informaţii culese de la ajutorul dumneavoastră, Willy Warnd. De la el am aflat, continuă Bull, că Leopold von Jahring vă este de peste 40 de ani prieten şi că dumneavoastră sînteţi acela care a construit celebrele „lem"-uri magnetice folosite acum pe toate planetele cu atracţie gravitaţională redusă...

A fost ca o bombă! Zeci, sute de reporteri veniră din toate părţile: nu era vorba numai de lămurirea unei crime, ci se făceau dezvăluiri senzaţionale.

Iar ura mocnită pe care o acumulase Ziessen vreme de patru decenii ieşi acum la iveală.

— Voi spune tot, declară el, da, eu sînt acela care a construit „lem"-urile magnetice şi cred că merit cel puţin jumătate din gloria lui Jahring, căci eu am construit analizatoarele Jahring, şi roboţii mecanici lunari tip Jahring, şi dispozitivele termofore pentru oraşele Antarctidei, şi..., şi vibratoarele cu explozie..., şi încă nenumărate alte maşinării pentru care „prietenului" meu i s-au ridicat statui în toate marile oraşe ale planetei... De ce am făcut asta? Nu ştiu, vedeţi, el era un geniu, personalitatea lui mă copleşea, eu aveam mai mult veleităţi de constructor...

Reflectoarele se încrucişau nemiloase pe figura palidă a micului inginer, flash-urile îl făceau să clipească speriat, iar el îşi dădea abia acum seama că milioane de oameni îl privesc şi-l ascultă, îl judecă şi-l acuză. Şi... şi amuţi brusc.

Nimic nu-l mai făcu apoi să vorbească şi tăcu încăpăţînat vreme de mai multe zile. A scos prima vorbă atunci cînd o comisie specială de investigare a pătruns în încăperea unde era deţinut.

— Ştiu, le spuse el scurt, mă aşteptam la asta. Aţi găsit micul dispozitiv vibrator. Nu v-am spus-o pentru că-mi era teamă că mă veţi acuza, acum, însă, îmi e totuna, mă veţi acuza oricum. Cu doi ani în urmă, von Jahring, simţind că îmbătrîneşte, a vrut să-şi pregătească un fel de dispozitiv de autodistrugere care, la un anumit procentaj de sclerozare a celulelor creierului, să intre în funcţiune şi să emită un semnal bioelectric de o anumită frecvenţă. Lui von Jahring îi plăcuse viaţa, gloria, femeile, îi plăcuse să fie stăpîn şi n-ar fi putut suporta senilitatea şi decrepitudinea. Aşa că a ales o sinucidere glorioasă, cum spunea el, iar eu m-am supus şi de acea dată şi am construit vibratorul.

— Înseamnă deci că aţi reuşit să descoperiţi un fel de emisie de unde care ucid, asta vreţi să spuneţi, nu-i aşa? întrebă un reporter, iar ceilalţi prezenţi în încăpere se frămîntară uimiţi.

— Oarecum. Ţineţi seama de faptul că emisia aparatului face să intre celulele în rezonanţă, dar în mod treptat, în funcţie de degradarea lor biologică. Ceea ce s-a întîmplat şi în cazul lui von Jahring...

— Şi pe ce lungime de undă lucrează aparatul dumneavoastră? întrebă naivă o reporteră cu ochi negri.

— Asta, doamnelor şi domnilor, va rămîne pe vecie secretul nostru, al lui Leopold şi al meu. El nu mai poate acum să-l împărtăşească nimănui, iar de tăcerea mea sînt sigur. Îmi place liniştea şi iubesc oamenii, aşa că nimeni nu va afla nimic, au fost şi aşa prea multe războaie pe planetă...

O voce izbucni:

— Nu vă lăsaţi impresionaţi! Acest om este un ucigaş. A programat aparatul la alţi parametri decît cei prevăzuţi de profesorul von Jahring. Căci Leopold von Jahring era în plină putere, nici vorbă nu putea fi de sclerozare şi senilitate. Amintiţi-vă că numai cu două luni în urmă i-a fost brevetată ultima invenţie.

Şi comisarul Bull ieşi în faţa celorlalţi:

— Dispuneţi arestarea lui şi o nouă autopsie. Veţi vedea că ilustrul membru al Consiliului planetar era încă departe de prăbuşire.

Bull a avut dreptate, şi aceasta a precipitat evenimentele. În ochii juriului, la procesul desfăşurat în incinta Tribunalului suprem mondial din Geneva, inginerul Ziessen era un vinovat în afară de orice dubiu şi a fost, fireşte, condamnat la muncă silnică pe viaţă.

Nu a rezistat: micul elveţian avea o construcţie şubredă şi a murit după cîteva luni de temniţă...

Uitarea n-a apucat să se aştearnă asupra „cazului Ziessen", căci tot criminalistul Bull avea să descopere elemente de importanţă capitală care au dus la redeschiderea procesului...

În faţa comisarului se prezentase într-o zi un oarecare dr. Pantajana, specialist în parapsihologie şi profesor de yoga, declarînd că el ar putea aduce o oarecare lumină asupra morţii lui von Jahring.

— Ziessen, a declarat dr. Pantajana poliţiştilor şi ziariştilor, a fost un mare om, un geniu şi un inventator şi este complet nevinovat. Se cuvine ca memoria lui să fie reabilitată şi se cuvine ca lui să i se acorde un loc în galeria celor nemuritori. Leopold von Jahring s-a sinucis, aceasta o să v-o dovedesc fără putinţă de tăgadă. Obişnuia să practice yoga, de altfel era interesat şi de telepatie, voia să facă totul, să nu-i scape nimic,

să trăiască cu înfrigurare, aproape că nu-i mai ajungea viața. Reușise ca yoghin anumite performanțe și-l bănuiesc chiar că inventase, fără să-mi spună, unele metode de relaxare care-mi scăpau mie de sub control. Reușea în cursul acestor relaxări să-și oprească pentru mult timp bătăile inimii, și într-o zi mi-a spus că e convins că poate să-și liniștească absolut, absolut anumite zone de pe scoarța cerebrală.

— Și ce legătură are asta cu Ziessen ? fu întrebat.

— Dar este evident, domnilor. Într-una dintre experiențele sale și-a relaxat o zonă prea mare din creier. A acționat vibratorul, căci mașinăria electronică n-avea cum să ghicească de ce nu erau celulele creierului în stare de funcționare. A urmat vibrația celulelor relaxate, explozia lor, și Leopold von Jahring a pășit în moarte, stîrnind în jurul său același interes ce se manifesta și în timpul vieții. Omul acesta a fost un fel de mare actor; probabil i-ar fi plăcut să-și transforme chiar și neființa în spectacol. Nu cred că s-a gîndit că devotatul, modestul Ziessen va fi acuzat...

Nimeni nu vorbea, doar teleimprimatoarele țăcăneau și se auzeau zgomotele aparatelor de filmat.

Apoi — să fi fost o vedenie sau poate indianul a fost de vină — lîngă statuia zeiței legată la ochi, cea care pe două talere împarte dreptatea, a apărut o siluetă mică, timidă și singuratică.

Au scuturat vraja, și Bull a pus o întrebare, mai mult ca pentru sine :

— De ce a tăcut atunci, de ce n-a protestat în nici un fel, de ce ne-a lăsat pînă la urmă să credem că avem dreptate ?

— M-am gîndit și la asta, răspunse indianul. Ziessen era genial, dar era și timid și mai ales era un om singuratic. Unicul om care s-a apropiat de el a fost von Jahring. I-a făcut mult rău și Ziessen a suferit din pricina asta, dar cred că, de fapt, l-a iubit tot timpul pe egoistul său prieten. A suferit la moartea lui, s-a simțit vinovat și, lăsîndu-ne pe toți să comitem o eroare judiciară, s-a autocondamnat și s-a pedepsit în numele unei morale pe care eu aș numi-o de cea mai înaltă și pură ținută, aceeași care l-a făcut să ducă cu el în mormînt taina undelor ucigașe.

MIHAI POPESCU

Născut în anul 1942, a absolvit Facultatea de matematică din București, iar în prezent este profesor la Liceul nr. 3 din Craiova. Activitatea sa didactică a fost întreruptă timp de 4 ani, cînd a realizat, ca redactor al Studioului de radio Craiova, emisiuni pentru copii și tineret, precum și emisiunea „Noutăți tehnico-științifice", în cadrul cărora a prezentat ascultătorilor și o adaptare radiofonică după schița științifico-fantastică a lui Alexandru Mironov intitulată „Prea devreme". Este un activ membru al cenaclului nostru, îndeosebi prin îndrumarea debutanților, elevi și studenți, și prin sfaturile competente și exigente de care se bucură tinerele talente craiovene.

Deși aflată la primele încercări, creația sa propriu-zisă în literatura de anticipație vădește echilibru, concizie și un umor fin, de calitate.

AL. MIRONOV

Un incident neprevăzut

Pe ecranul calculatorului de bord acele indicau apropierea sistemului solar. Deci, în curînd, revederea cu oamenii de pe Pămînt. De cînd așteptau, de cînd visau clipa asta ! Era poate singurul lucru care îi făcuse să reziste cu îndîrjire.

Neb își aprinse o nouă țigară. Rămăsese cu obiceiul acesta, în ciuda tuturor sfaturilor prietenilor, medicilor și ale esteților. Susținea că e o tradiție în familie — unul dintre străbunii săi fusese un vestit lup de mare și avea o pipă nelipsită în colțul gurii. Și apoi — de vreme ce efectele dăunătoare ale tutunului nu mai erau o problemă pentru stadiul la care ajunsese medicina — îl lăsaseră pînă la urmă în pace, cu obiceiul lui curios.

Privi spre omul de lîngă el : la ce s-o fi gîndind acum ? Nu-i era greu să intuiască, anii petrecuți împreună pe aceeași navă interstelară, încercările prin care trecuseră — culminînd cu catastrofa din apropierea ciudatei planete Ymar, în urma căreia pieriseră toți în afară de ei doi — toate acestea îi legaseră atît de mult încît aproape comunicau doar prin gînduri. Îndărătul frunții boltite a lui Torr se succedau, desigur, cifre, formule, ecuații ; poate calcula exact momentul aterizării. (Lucru inutil, de altfel, de vreme ce aveau calculatoarele navei, dar pentru Torr calculele mintale erau un antrenament, o gimnastică cerebrală pe care le făcea ori de cîte ori avea prilejul.)

— Torr ?

— Da.

— De cît timp sîntem plecați de pe Pămînt ?

— Dacă te referi la timpul scurs pe navă, 20 de ani, 17 zile, 5 ore, 42 de minute și... 24 de secunde !

— 25 de secunde, dacă adaugi și ezitarea ta! Dar nu la asta mă refeream. Cîți ani s-au scurs pe Pămînt?

— 750 de ani!

Tăcerea se așternu din nou. Șapte secole!... Cum or arăta locurile pe care le părăsiseră? Și, mai ales, oamenii? Că apelul lor fusese interceptat, erau siguri, altfel ce rost avusese apariția neașteptată a acelui disc ce se rotise de cîteva ori în jurul navei și apoi dispăruse la fel de iute în direcția în care zburau și ei? Dar de ce nu le răspunseseră nimic? De fapt, nu merita să-și facă atîtea probleme, gîndi Neb, important este că peste cîteva ore vor pune din nou piciorul pe Pămînt. Își aprinse o nouă țigară, sub privirile dezaprobatoare ale celui de alături...

• • • • • • • • • • • • • • • • • • • •

În sfîrșit, intrarea în atmosfera terestră. Neb vru să acționeze maneta ce punea în funcțiune motoarele de frînare. Dar, înainte de a-și începe manevra, nava începu să frîneze singură — parcă intrase într-o plasă elastică invizibilă. Apoi se opri și prinse a plana vertical spre suprafața bătrînei planete, din care se distingeau deja verdele vegetației și albul clădirilor. Încă puțin, și contactul cu solul era realizat.

— Ei, da, asta zic și eu sistem de dirijare a navelor, zise vizibil încîntat Torr. Au făcut ceva progrese!... Deodată zîmbetul îi îngheță pe buze: Neb rămăsese într-o poziție nefiresc de rigidă; țigara îi căzuse pe jos; doar ochii mai sugerau faptul că trăia. Vru să se repeadă la el, să-l scuture, dar o voce profundă se auzi în cabină: „COBOARĂ!" Torr își pierduse pentru prima oară sîngele rece: „Nu se poate, e stupid — gîndea. Tocmai acum?!" Vocea se auzi din nou, ceva mai caldă: „COBOARĂ!" Se hotărî: se îndreptă spre ușa navei, deblocă sistemul de închidere și păși pe sol. Apoi simți că a ajuns la capătul puterilor: eforturile făcute, anii petrecuți în nesiguranța revenirii, emoțiile de acum, toate se adunaseră în clipa asta supremă. Îl cuprinse o amețeală adîncă, binefăcătoare, în care se cufundă cu voluptate...

• • • • • • • • • • • • • • • • • • • •

Cînd deschise ochii, privirea i se opri pe patul alăturat în care stătea Neb. Așadar, trăiește — constată instantaneu, rememorîndu-și faptele.

— Ei, te-ai trezit, creier electronic? îi aruncă prietenul său zîmbind ușor amuzat. Cred că ai dormit mai bine de trei zile în șir!

— Ascultă, Neb, cum s-a întîmplat... cu tine?

Neb se încruntă ușor: era evident că își pusese și el această întrebare de nenumărate ori.

— Nu-mi pot da seama. Nici nu vreau să mă mai gîndesc la asta, altfel simt că înnebunesc. De ce numai eu? Am simțit deodată că mușchii refuză să mai asculte comenzile... Groaznică senzație! Parcă aș fi fost paralizat ori hipnotizat...

— Poate că ai fost, într-adevăr, Neb, spuse Torr, preocupat subit de o idee. Dar nu pot pricepe de ce tocmai tu?

— Cred că vom afla în curînd răspunsul. O explicaţie trebuie să existe.

Rămaseră tăcuţi, obsedaţi de incidentul inexplicabil.

— Tare aş vrea să fumez o ţigară acum, Torr! Dar cred că nu am nici una la mine... Ce-i, ce s-a întîmplat? Rămase cu privirea aţintită spre celălalt, a cărui faţă împietrită exprima uluială; apoi gura i se descleştă — bîiguind:

— Ţigară ai spus? Ţig... O lumină scurtă îi fulgeră în ochi: asta trebuie să fie! Cum de nu ne-am dat seama imediat? Sigur că da!... Faţa i se destinse într-un rîs debordant, molipsitor: înţelegi, Neb, oamenii au uitat de mult de obiceiul ăsta... şi cine ştie ce au crezut?...

Se întrerupse, căci în pragul uşii apăruse un om.

— Ai perfectă dreptate, Torr, rosti el, acesta este motivul incidentului lui Neb. Ne-a trebuit ceva timp pînă cînd am aflat ce este obiectul acela cilindric din care iese un fum albăstriu! A trebuit să apelăm la complexul memorator specializat în studiul civilizaţiilor mileniului trecut! Oricum, nu puteam risca — şi am fost nevoiţi să-l imobilizăm pe Neb. Acum, că totul s-a lămurit, poftim şi restul ţigărilor! (Parcă aşa se numesc, nu?!) Deşi cred că, în curînd, ai să renunţi la obiceiul ăsta ciudat...

Neb zîmbi încurcat. Luă o ţigară şi murmură:

— Asta, aşa, de adio...

În ultima clipă

de ŞTEFAN NICOLICI

În agitaţia care cuprinsese opinia publică după accidentul suferit de Preşedinte, unele fapte au trecut aproape neobservate şi, ceea ce este mai rău, acestea erau considerate ca urmări fireşti ale dramaticului eveniment. Astfel viaţa reintră în normal şi majoritatea covîrşitoare a oamenilor îşi reluară cu aceeaşi bună dispoziţie ocupaţiile zilnice. Buletinele medicale anunţară restabilirea completă a lui Memnon*, în urma unei reuşite operaţii cranio-faciale, în zona unde victima suferise o contuzie serioasă.

Totuşi nu în aceeaşi stare de spirit se aflau şi şeful serviciului secret împreună cu colaboratorii săi apropiaţi. O serie de împrejurări îi puneau pe gînduri şi le răpeau somnul pe care îl îndepărtau constant cu pilule „Veghegen".

În laboratoarele de analize criminalistice se desfăşura o activitate febrilă. Şi cu cît era mai perseverentă această activitate, cu atît rezultatele se încăpăţînau să nu dezvăluie nici mai mică umbră de bănuială despre un probabil complot asasin sau alte scopuri diversioniste.

— Căutaţi, căutaţi! riposta furios Ax, şeful serviciului secret, a cărui înfăţişare adevărată n-o cunoscuse nimeni niciodată, în-

* Ca în vechime, preşedinţii primeau, la instalarea lor, un nume convenţional.

trucît purta o mască antropoidă permanentă *. Să fie clar, nimeni nu iese din laboratoare pînă cînd nu-mi veţi aduce probe concludente. Astea-s porcării! Puneţi la treabă şi roboţii universali; „supermenii“ nu ne-au mai arătat mare lucru de aproape două luni!

Chimiştii, psihologii, parapsihologii, biologii, fizicienii de toate branşele ascultau încremeniţi dezlănţuirea şefului, care nu mai trecuse prin asemenea momente de surexcitare decît cu opt ani în urmă, cînd i se anunţase nebunia computerelor de pe staţia R.Q. 44.

Ecranul uriaş al televideofonului se stinse.

Neo se instalase într-un fotoliu în faţa lui Ax şi-l privea cu un aer vădit dezaprobator în timp ce-şi fuma cu gesturi calculate ţigara de aer concentrat în stare solidă.

— Ax.., vru să înceapă el.

— Lasă-mă, Neo, ştiu ce vrei să spui. Totul a fost un banal accident rutier. Asta nu mă mulţumeşte! Gîndeşte-te că, peste trei zile, Pămîntul va cunoaşte febra punerii în aplicare a proiectului „Alfa“. Nu-i curios că înainte de asta Preşedintele planetei este rănit?! De ce? Poate pentru ca în timpul spitalizării să fie înlocuit cu o mască ** a albaştrilor!...

— Bine, te înţeleg perfect, dar formula ereditară a Preşedintelui nu-i cu nimic schimbată. Şi eu m-am temut că intervenţia chirurgicală va fi folosită de ei pentru a opera substituirea *** lui Memnon sau, cel puţin, ca să-i scormonească encefalul în căutarea secretului operaţiunii „Alfa“.

— Neo! Albaştrii au nevoie de proiectul „Alfa“. Dacă nu-l vor obţine în cel mult 70 de ore, partida este pierdută pentru ei definitiv. Dacă îl vor obţine, noi nu vom mai exista... Asta-i tot. Dă-ţi seama că noi n-avem voie să greşim. Este în joc soarta Sistemului solar....

— Bine,.. dă-i drumul!

— Iată de ce te-am chemat. Proiectul „Alfa“ se află depozitat, potrivit Cartei cosmice, în zona corticală nr. 27 a Preşedintelui. Norocul nostru este că starea de somn în care se află el, ca urmare a şocului postoperatoriu, face imposibilă cunoaşterea mesajelor depozitate în celulele nervoase. Dîndu-mi seama de acest lucru, am intervenit pe lîngă cîţiva eminenţi doctori care au alcătuit comisia medicală, şi astfel Preşedintele doarme. Odată cu el doarme şi secretul „Alfa“ şi deocamdată sîntem în siguranţă... În comisie s-ar putea ca albaştrii să aibă adepţi. Trebuie să supraveghezi sever pe toţi membrii comisiei şi să împiedici orice încercare criminală de trezire a lui Memnon. Între timp, noi, aici, vom încerca să descoperim metodele prin care albaştrii urmăresc să pună mîna pe secret. Răgazul este foarte mic. Nu cred că vom putea prelungi la infinit această stare. Cetăţenii Sistemului solar

* Mască antropoidă — metodă complexă, biopsihică, de modificare a înfăţişării unui om prin schimbarea datelor antropometrice şi faciale (noţiune fantastică).

** Mască sau sosie, persoană a cărei înfăţişare este identică cu cea pe care o înlocuieşte.

*** Substituire — metodă de înlocuire a unui om cu un altul sau cu o altă fiinţă raţională, în aşa fel încît să semene perfect anatomic, fiziologic şi psihic (noţiune fantastică).

vor începe să se agite din nou, crezînd că Memnon e mort, și atunci el va trebui să apară în fața mulțimilor.

— Deci trebuie să lucrăm repede. Voi face toate cercetările necesare și sper că, în orele care au mai rămas, vom afla dacă s-a întîmplat sau nu ceva...

— Văd că ai început să gîndești bine, replică mulțumit Ax. Te însărcinez cu această misiune, continuă el mai solemn. Ai la dispoziție 72 de ore pămîntești. În momentul în care Președintele se va trezi și cauzele reale ale accidentului vor rămîne învăluite în mister, cariera noastră...

— Îmi dau seama, în clipa în care se va trezi, Memnon va gîndi, scoarța sa cerebrală va ieși din inhibiție și, preocupat de marea problemă a proiectului „Alfa", acesta va fi primul lucru la care se va gîndi. Undele telepatice vor fi captate de albaștri...

— Dacă Memnon e recepționat, proiectul cade în mîna albaștrilor în cîteva secunde. De tine depinde soarta omenirii!

Neo se volatiliză spre îndeplinirea misiunii sale. Neo avea reputația celui mai bun specialist în rețeaua serviciilor secrete interplanetare și orice martor nevăzut putea spune că Ax se felicita pentru ideea de a-i fi încredințat o asemenea misiune.

Evenimentele luară, într-adevăr, cursul pe care Ax îl bănuise. Disperați, albaștrii începură să forțeze lucrurile, văzînd cum orele se scurg și Președintele continuă să doarmă. Asta confirma bănuiala lui Ax că ei erau autorii accidentului din seara zilei de 8 septembrie. Stațiile de radio și televiziune aflate în mîinile lor începură să insinueze moartea Președintelui: „Sistemul solar se află într-un iminent pericol de atac din partea civilizației hidrelor, iar în acest timp omul nr. 1 al Sistemului solar este ținut în stare de somn hipnotic, sub absurdul motiv că aceasta ar accelera procesul de restabilire a organismului, cînd astăzi este suficient să înghiți o pastilă de «totalviplex» pentru a-ți reveni din orice stare de șoc postoperatorie".

Dacă, la început, astfel de proteste erau izolate, ele deveniră în a treia zi deschise și furibunde. Albaștrii lansară în Univers cele mai diabolice gaze halucinogene și hipnogene încît mase uriașe de oameni ieșiră în străzi și manifestară de dimineața, scandînd pe marile artere rutiere și subterane: „Memnon! Memnon! Afară cu trădătorii!... Vrem să apară Memnon!"

Serviciul secret operă înlocuiri discrete în rîndul redactorilor la televiziune, microteleviziune, televiziunea în relief, radiodifuziune etc., și reprogramă roboții care dădeau semne de a fi ajuns sub influența albaștrilor. Situația devenea tot mai înveninată. În adunările extraordinare care se țineau lanț, chiar membrii marcanți ai Consiliului interplanetar interveniră în favoarea trezirii Președintelui. Diferite organizații private lansară campanii violente de presă și se vedea clar din nou că și aici este mîna infamă a albaștrilor.

Și, cu toate că noțiunea de albaștri devenise comună în rîndul sutelor de miliarde de cetățeni ai Universului, nimeni nu știa adevărul despre ei. Majoritatea covîrșitoare a oamenilor obișnuiți ajunseseră cu timpul la convingerea intimă că albaștrii reprezintă o organizație clandestină, desprinsă de principiile sănătoase ale umanității, și care avea intenția să instituie o nouă ordine în

Univers. Dar nimeni nu știa adevărul despre albaștri mai bine decît Ax. Aceștia erau ființe raționale, profund ostile omului prin însăși structura lor internă și care hotărîseră să subjuge civilizația umană. În decursul anilor, în cercurile științifice care lucrau pentru serviciile secrete fuseseră puse la punct metode eficace de înlăturare a lor. Aceste metode au fost concentrate pînă la urmă într-o formulă biopsihică de anihilare, iar această formulă se afla depozitată în cîmpul cortical 27 al Președintelui Memnon și avea să fie pusă în aplicare printr-o comandă telepatică.

Albaștrii știau însă numai că experiența ce urma să fie declanșată peste 72 de ore va avea drept rezultat o uriașă acumulare de energie de proporții nemaiîntîlnite. De această energie aveau ei nevoie pentru a-și pune în aplicare planurile criminale. Dar informațiile obținute de albaștri erau lipsite de elementul esențial: energia în cauză urma să fie rezultatul anihilării lor. În acest amănunt esențial stăteau forța pămîntenilor și slăbiciunea albaștrilor. Ei căutau în gol și aveau să afle adevărul cu cîteva secunde prea tîrziu.

Ax deschise ecranul televizorului multiplan de serviciu, urmărind cu un sentiment străin agitația mulțimilor din orașe. „Unde sînt prezicerile optimiste ale secolului XXI că omul se va putea conduce singur, în cîteva decenii ?!“ Civilizația omenească, venind în contact cu alte lumi, s-a trezit brusc și dureros la realitate: nu fusese pretutindeni primită cu brațele deschise, ba în unele locuri a fost întîmpinată cu o fățișă dușmănie, și atunci omenirea simțise din nou necesitatea reînființării unui organism specializat în apărarea ei. Și, totuși, nu erau mulți care apreciau în mod sincer munca serviciilor secrete. Uneori, dacă ar fi fost dominat de sentimente, nu de rațiune, i-ar fi venit să lase totul baltă și să le dea prilejul cetățenilor să vadă ce înseamnă Sistemul solar fără serviciile secrete... Dar îi plăcea munca aceasta...

— Consiliul a votat cu 58% revenirea imediată în activitate a Președintelui, strigă Bom, șeful serviciului „Ordine și liniște“, năvălind agitat, direct din ecranul televizorului multiplan. Dacă și Consiliul a fost dezafectat *, sîntem pierduți ! Albaștrii sînt, într-adevăr, mai puternici decît noi. Sîntem pierduți ! Răspunde, Ax !

În loc să-i răspundă, Ax îl trase pe Bom în camera O, încăpere perfect izolată în care nu puteau pătrunde nici cele mai perfecționate unde de recepție, așa cum nu puteau ieși. După ce verifică funcționarea ireproșabilă a sistemului de izolare: fonică, vizuală, bioelectrică, telepatică ș.a.m.d., Ax își băgă miinile în buzunare și, după ce se roti de două-trei ori pe călcîie ca un băietan pus pe șotii, izbucni într-un rîs tineresc exultînd de bunăvoie.

— Și spui că sîntem pierduți, Bom ?! Ce-ar fi, de exemplu, să ne aruncăm în cea mai bună rachetă tahionică, supratemporală a contraspionajului și să ne căutăm un loc tihnit în constelația Săgetătorului, departe de tragedia civilizației omenești ?! Nu !?

---

* A dezafecta — metodă de suspendare a perdelei de raze impenetrante cu care sînt înconjurate personalitățile împotriva substituirilor și influențelor parapsihice ale spionajului intergalactic (noțiune fantastică).

— Şefule, cred că nu te simţi bine. Te-or fi substituit, replică Bom, ia să văd !...

— Potoleşte-te ! Eşti un caraghios, amice. Aici în această cameră putem vorbi deschis. Ei bine, membrii Consiliului au fost dezafectaţi în mod intenţionat din ordine superioare. Eu însumi am dus la îndeplinire ordinul, pentru mai multă siguranţă conspirativă. Acum, pînă la experienţă au mai rămas 12 minute...

— 12 minute, replică înfuriat Bom, şi tu rîzi ! Preşedintele vorbeşte în clipa asta mulţimilor, albaştrii îi sondează encefalul şi au descoperit de bună seamă secretul experienţei „Alfa", iar tu...

— Bom, Bom, nu te mai recunosc ! Eşti înnebunit de spaimă ! Află însă, prietene, că Preşedintele care vorbeşte în prezent mulţimilor este o sosie. Adevăratul Preşedinte se află de două luni într-un loc sigur. De mult am prevăzut manevra „lor", simularea unui accident... Acum albaştrii sondează cu disperare cortexul „preşedintelui" şi, negăsind nimic, privesc îngroziţi cadranele numărătorii inverse. Iată, mai sînt 480 de secunde şi lupta cu duşmanii noştri se va termina. Omenirea va afla, în sfîrşit, adevărul şi va respira cu adevărat uşurată... şi poate un pic recunoscătoare şi nouă...

— Bine... de ce nu mi-ai spus cu cîteva clipe înainte ? oftă Bom, lăsîndu-se să cadă pe un fotoliu psihocalmant. Puteam să înnebunesc !

— Ţine-te tare, Bom, prietene ! Surprizele nu s-au terminat : îl aşteptăm pe cel mai bun spion al Sistemului solar, pe Neo, acest supraom, ca să ne dea raportul asupra cercetărilor sale. Îţi recomand să fii pregătit pentru orice eventualitate, încheie Ax privindu-l pe Bom semnificativ, în timp ce-şi controla cu atenţie toate sistemele de protecţie : biologică, psihică, energetică, de ghidaj, control, ofensivă şi defensivă.

Urmărindu-i pregătirile, înainte de a ieşi din camera O, Bom nu se putu abţine de a remarca :

— Se pare că te pregăteşti de un adevărat război, dar, neprimind decît un zîmbet ambiguu, plin de mii de înţelesuri, hotărî să-şi imite şeful, verificîndu-şi toate sistemele funcţionale de protecţie şi ofensivă.

— Să mergem ! încheie Ax, satisfăcut de această verificare. Pînă la experienţă mai sînt doar 4 minute. Acum voi primi raportul lui Neo...

Neo aştepta în mijlocul biroului, parcă înfipt în podea, cu braţele încrucişate, cu o figură traducînd o patimă violentă, de nestăpînit :

— Ei bine, şefule, ţi-ai bătut joc de mine, determinîndu-mă să caut ceea ce nu există. Preşedintele este o sosie ! M-ai făcut să pierd timpul de pomană !! Crezi că ai învins !? Ştii cu cine stai de vorbă ? Cu cel mai bun spion al „albaştrilor", cum ne numiţi voi, monstru celular, scîrnăvie tisulară ce eşti !

— Te-ai înşelat amarnic, replică Ax, tremurînd de satisfacţia acestei supreme şi definitive confruntări. Serviciile noastre secrete au simulat dispariţia tragică a lui Neo într-o călătorie cosmică şi ne-am prefăcut că nu ştim nimic despre acest lucru. Voi, profitînd de împrejurări, aţi căzut în laţ, nefiind destul de prevăză-

tori. Ați crezut că a sosit momentul să vă introduceți un spion în dispozitivul nostru și iată rezultatul : ați dat greș ! Te-am păcălit, Turvz Achn Brst !!

Începu o luptă pe viață și pe moarte. „Neo" repezi o concentrație uriașă de psihoni cu speranța de a-i provoca lui Ax un șoc al personalității, dar Bom și Ax interveniră la timp, aruncînd încărcături supergrele de plasmă, reușind să-l volatilizeze de cîteva ori, dar blestematul se refăcea instantaneu. Apoi „Neo" declanșă anihilatorul neutrinic de tip Fermi, în timp ce Ax ripostă cu o perdea superdensă de raze gama, rezultînd de aici o explozie de trei sute megatone, dar nimic ! Înfuriați, văzînd că mijloacele moderne de luptă nu dau rezultate, neutralizîndu-se reciproc, hotărîră să se ia la bătaie, ceea ce provocă distrugerea în cîteva secunde a frumosului mobilier din biroul lui Ax, a tablourilor și a tapetelor, a lampadarelor și a bibelourilor.

Secundele se scurgeau vertiginos. La un moment dat, „Neo" ajunse într-o poziție favorabilă : dintr-o reușită aruncătură, o frumoasă vază japoneză glisase perfect pe capul lui Bom, îngrămădindu-l pe acesta într-un colț al biroului, iar Ax se afla pe jos pistonat de pumnii superspionului albastru. Situația era foarte critică : Bom se căznea zadarnic să-și scoată vaza de pe cap, iar Ax, amețit de lovituri, reflecta tulburat la avantajele metodelor moderne de luptă, dar cam incoerent, ce-i drept...

În clipa aceea se produse finalul mult așteptat : „Neo" fu străfulgerat de un curent de înaltă tensiune, devenind iradiant, apoi, din alb incandescent, culoarea lui se făcu de un violet pal și rămase așa cîteva secunde. Ax profită de această împrejurare și se ridică rapid, ajutîndu-l și pe Bom să-și scoată blestemata de vază de pe cap.

— Iată, să privim sfîrșitul albaștrilor ! Memnon a declanșat comanda telepatică a experimentului crucial !

„Neo" începu apoi să piardă repede culorile. Formele corpului său se prelingeau ca și cum ar fi fost un om de zăpadă într-un proces fulgerător de topire. Culoarea sa evolua acum spre un albastru de nuanțe tot mai închise și, în cele din urmă, în mijlocul sferei incandescente, putu fi văzut cu claritate un fel de vierme păros cu guri la ambele extremități.

— Iată-i ! Monștrii ! Aceasta-i înfățișarea lor adevărată. Monștrii !... În sfîrșit... i-am lichidat.

În curînd și hidoasa arătare se volatiliză.

Totul reintră în normal. Ax aprinse televizorul multiplan să admire în liniște delirul mulțimilor fraternizate în megalopolisuri, acum cînd aflaseră adevărul despre albaștri, eliberate de teroarea lor.

Ax își auzi numele scandat de masele de oameni de pe planete.

Aceasta era o bucurie adevărată, pentru care merita să te lupți cu viermii păroși din Tau-Ceti.

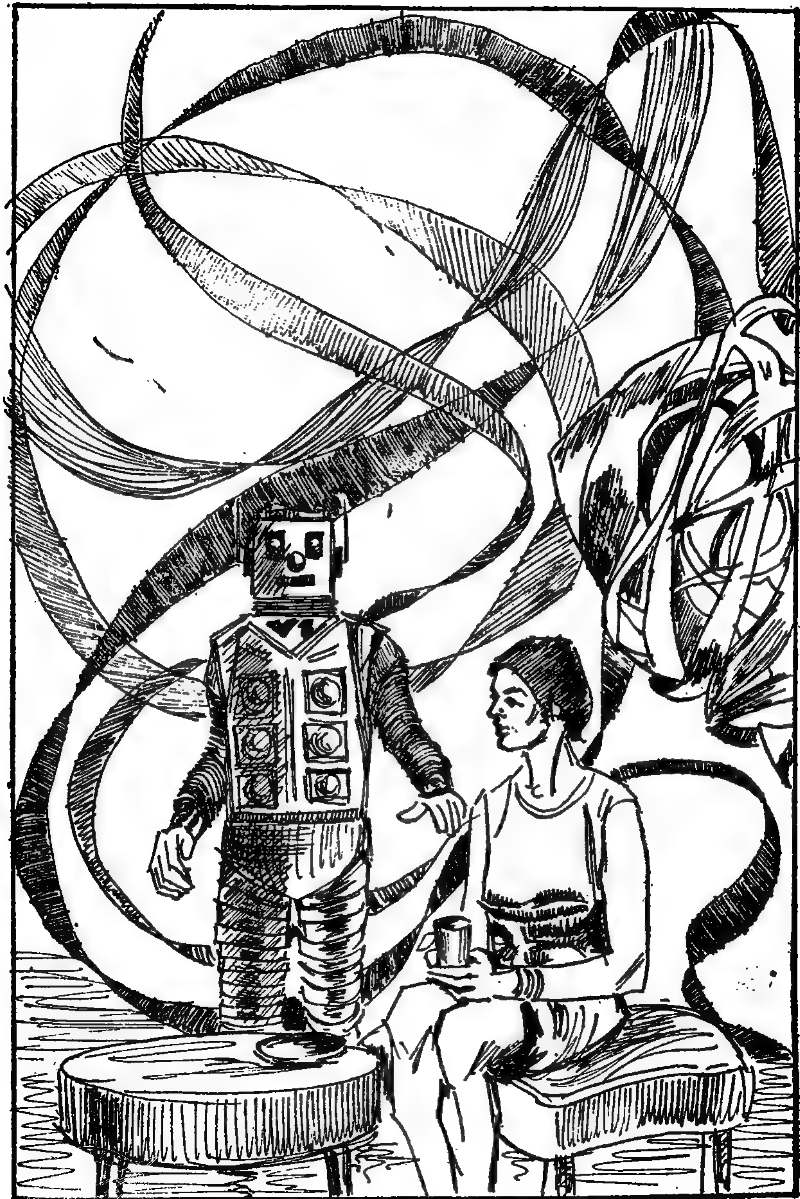

RADU HONGA

S-a născut la 6 iunie 1953 la Craiova. Este elev la Liceul „N. Bălcescu" din acest oraş. Scrie proză începînd din 1970.

Ghinionistul

— *Vă deranjez? Nu? Mulţumesc! Lăsaţi, nu vă luaţi geanta de pe scaun că nu pot să stau; mi s-au blocat articulaţiile genunchilor şi sînt nevoit să rămîn în picioare. Aş mînca o prăjitură, am auzit că aici sînt făcute pe bază de hidrocarburi şi sînt foarte gustoase. De ce nu-mi cumpăr? N-am cu ce să gust, că mi-am dat organul gustativ la înlocuit şi abia mîine primesc altul. Ce-aţi spus, de ce am mai intrat? Mi-e foarte greu să vă răspund, chiar dacă am lăsat la magazie sentimentul de timiditate. Eu, de fapt, v-am văzut şi, în sfîrşit, voiam să vă cunosc. Vă urmăresc de atîta vreme... Nu vreţi să ne plimbăm puţin? De ce? Este atît de frumos! Dar pe la umbră, că s-a înţepenit glanda sudoripară, şi soarele ăsta îmi face carcasa grătar de frigărui. Cum, nu concepeţi ca o fată să se plimbe cu un robot care-i mai face şi declaraţii de dragoste? Bine, domnişoară, dar ceea ce spuneţi este ilogic! Pot afirma fără greşeală că sînteţi prea visătoare. Vă credeţi în secolul XX, cînd strămoşii noştri, ai mei vreau să spun, erau folosiţi doar ca simple maşini automate. Uitaţi că roboţii de azi visează să fie egali cu oamenii. Şi ce dacă ne-au refuzat decretul în care cerem să ne căsătorim cu femei adevărate! Lupta continuă! Vom propune din nou în consiliu. Nici nu vă puteţi închipui ce perechi minunate vor fi cele alcătuite dintr-o femeie şi un robot sau un bărbat şi o femeie automată. Ce-aţi spus? A, rîdeţi de faptul că spun lucruri serioase şi zîmbesc fără motiv. Nu, nu, nu sînt bolnav; defecţiunile sînt de vină: de data asta s-a oprit glanda lacrimară şi, în schimb, funcţionează cea care îmi comandă în creier ultimele anecdote. Dar unde plecaţi? Asta-i culmea, simt că mă dereglez. Trebuia să-mi dau seama că ochii mei vă sperie! Staţi să vă explic de ce: fiecărei stări sufleteşti îi corespunde o culoare pe care mi-o programez singur, după situaţie. De exemplu, înainte de a veni aici, am apăsat pe culoarea albastră; cer senin, sinceritate, iubire, ştiţi dv... Numai că se ţin defecţiunile de mine, ca roţile*

de maşină. Parcă n-aş fi făcut de specialişti cu înaltă calificare, ci de un scriitor într-un moment de neinspiraţie. Dar să revin..., în loc de albastru s-au aprins pupilele de culoare roşie, corespunzătoare momentelor de furie. Nici prea tare nu pot să vorbesc, că fuge lumea din local: şi vocea se adaptează culorii ochilor; vreţi să mă audă cei din jur cum vă fac invitaţii pe un ton de asasin înfuriat, gata să scoată arma? Da' nu vă mai apropiaţi aşa de mine. Am nişte tehnicieni la laborator foarte neserioşi; de cîte ori le spun că trebuie să mă întîlnesc cu o fată, găsesc ei un mijloc de a-mi administra o cantitate apreciabilă de ceapă artificială. Cred că de-asta nici o fată nu s-a îndrăgostit pînă acum de mine. Şi pe de altă parte mai sînt şi ghinionist. Să vă povestesc ce-am păţit: prima mea dragoste a fost o stewardesă. Pînă atunci toate sistemele mergeau bine; şi tocmai asta era suspect. Cînd relaţiile dintre noi au devenit intime, mi-am programat o dragoste romantică. Frumos, nu?! pentru alţii, că pe mine m-a scos afară, gol; nici carcasa nu mi-a mai dat-o. Şi ploua... cu nişte stropi, numai buni să rugineşti în cîteva minute. Eu am fost ceva mai rezistent: abia după cîteva ore m-au dus la revizia completă. A doua oară a fost asemănător; cunoscusem o profesoară de telepatie, frumoasă, simpatică... şi m-am programat pentru o dragoste brutală, fără afecţiune. Culmea, domnişoară, auzi, era o romantică convinsă. Cum s-a terminat? Chiar, am uitat să vă spun: ştiţi că cei de la meteorologie au dreptul la o zi pe an în care schimbă vremea cum vor ei. Anunţaseră că va fi o zi splendidă... era prin mai parcă... şi au dat o ninsoare de numai 24 de ore! Ghinion, ce să-i faci! Îmi cădeau fulgii în cap, ca nucile de cocos. Să mi se ardă toate lămpile dacă vă mint!!! E cinci jumătate? Gata, trebuie să plec. Poftim? Unde să mergi cu mine? Bine, dar eu stau în clădirea institutului, dacă mă vede profesorul cu dumneata, mă trimite la recondiţionare. Parcă mă văd vînzător într-un supermagazin. A, locuieşti tot acolo. Asta-i altceva. Nu cumva eşti fata vreunui inginer? Cum vine asta: „Fac parte din ultima serie"? Care serie? Adică... şi tu... tot robot? Şi de ce n-ai spus pînă acum? Mă duceam la altă masă şi găseam o fată adevărată. Să-ţi fie ruşine că mai şi minţi! Aşa te-au programat, pe bază de minciuni? Şi ce dacă am vorbit într-una!? Puteai să-mi spui! Tot localul e pentru roboţi? Dar nu scrie pe nici o uşă! Uite pe unde-mi pierd timpul. Şi mai sînt şi aşteptat!!!

Mai stai o clipă; spuneai că te duci la laborator: trimite un tehnician cu două baterii noi. Astea s-au consumat şi nu mă mai pot mişca de lîngă masă. Dar mai repede!!!

Tiparul executat la Combinatul poligrafic „Casa Scînteii"

2012

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

I.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică
sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire,
muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea
să (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodylu
progressivefan3
car_deva
coolio
fractalus
panionios
nld68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala)

• IUNIE 1972

PREȚUL 1 LEU | 41007